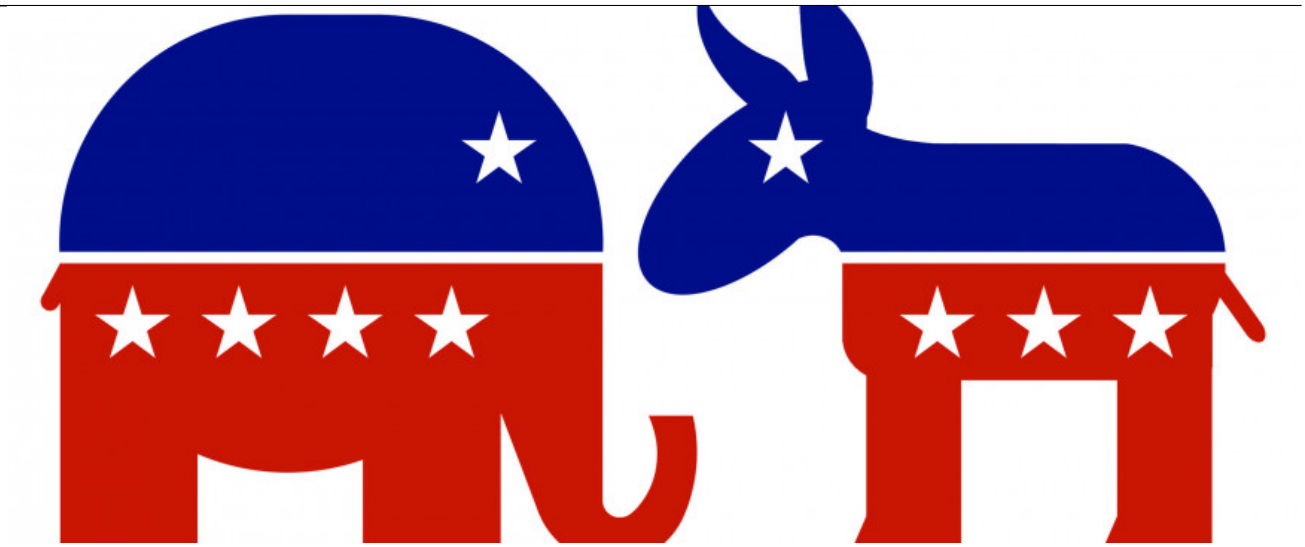

Amerikai história

2012 szeptember 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Szentmihályi Szabó Péter egyszer arról morfondírozott, hogy hiába élt egy ideig az Egyesült Államokban, ma sem képes választ adni a látszólag egyszer? kérdésre: mi a különbség republikánusok és demokraták között?

Az alapos gyanút, amely szerint a mindenkori elnökválasztás mögött valami csinos egypártrendszerféle húzódna,

tengernyi szakirodalommal sem tudták kiverni az emberek fejéb?l. Az enyémb?l sem.

A magyar jobboldal régi magyarázata, hogy a demokraták végs? soron balosok, a republikánusok pedig jobbosok volnának, az amerikai belpolitika tartományában értelmezhetetlen. Nixon idején talán még lett volna értelme efféle szétválasztásoknak, de a neokon befolyással, vásári patriotizmussal, háborús megalomániával és sötét demagógiával megvert Bush-kormányzat ideológiája aligha volt az, amit Európában megfontolva haladásnak, hagyománytiszteletnek szokás nevezni.

Mondjuk azt, hogy létezik két klub: a piros és a kék, vagy a kerek és a négyszögletes, teljesen mindegy. Bárki is gy?zzön az elnökválasztáson, a lényeget, az amerikai „demokratikus intézményrendszert”, vagyis a országot igazgatók hatalmi monopóliumát továbbra sem veszélyezteti semmi.

Erre a néhány végletesen leegyszer?sített, mégis eligazítónak szánt mondatra azért ragadtattam magam, mert valamelyik éjjel megnéztem a republikánus konvenciót a világhálón. Láttam Mitt Romney elnökjelöltet, akivel feltehet?leg évek óta tréningeznek a szakemberek: mondandója éppen annyira spontán és kiszámíthatatlan, mint a költöz? madarak évenkénti délre repülése. Nem tréfálok: láthatóan szóról szóra bemagolta negyvenperces szövegét.

Láttam a fülig mosoly Paul Ryan alelnökjelöltet, akinek a törtetés, a rókaság és a mesterkéltség minimális emberismeret mellett is ordító alaptulajdonsága. Szegény Clint Eastwood is ott volt, és élete legrosszabb fellépésén makogott hosszan egy üres széknek. A „nagy kérdésekr?l”, vagyis a szükséges tennivalókról – alapfokú angolsággal, óvodás szinten fogalmazva, amire a közönség miatt bizonnyal szükség is volt – olyan szaftos részleteket tudtunk meg a konvención, mint egy: az amerikai összetartó nép, de ha valaki nem jól teszi a dolgát, nosza, keressünk másikat a helyére, kett?: vannak régi, nagy amerikai értékek, három: Paul Ryan szereti a mamáját, négy: a választók segítségével együtt tehetnek valamit Amerikáért, öt: Isten áldja meg Neil Armstrongot.

Azonkívül – pironkodva írom le – láttam a hallgatóság soraiban egy máskülönben elegáns, sötét öltönyös embert, sárga (!) baseballsapkával a fején.

Szóval én tudom, hogy ez itt Amerika, megy a pörgés ezerrel, azt is tudom, hogy show nélkül ott még cukrot sem vesznek, mindent értek, de hadd jegyezzem meg halkan, hogy az az ország, amely Jeffersontól Reaganig

mégiscsak adott eredeti figurákat az emberi nemzetnek, most Paul Ryant kínálja a kollekcióból. A túloldal pedig Joe Bident. Pompás lehet?ségek, tényleg.

Elgondolkodott már azon valaki, hogy ha Romney elnök lesz, olyan figurák járkálnak majd be hozzá, mint Pat Robertson tiszteletes, a 700-as klubból? Aki szerint minden arab született b?nöz?, aki 2007-re példátlan terrorhullámot jósolt hazájában (persze nem jött be), és akinek – saját bevallása szerint – az Úr személyesen panaszkodott Obama elnökr?l? És a dollárbarát Robertson még csak hagyján, de képzeljük csak el, hogy Perle és Wolfowitz után most miféle figurák tologathatják kedvenc bábuikat mindkét oldalon.

Ha komolyan vesszük Romney eddigi kampányszövegeit, akkor a világ máris készülhet a háborúra. A déli baptisták, a texasi olajbárók, a Tea Party és a többiek célkeresztjében máris felsejlik Irán…

De legyünk méltányosak: most valóban nem könny? a választás. Van a rossz és a még rosszabb. A jellegtelen és a még jellegtelenebb. A gazdag és a még gazdagabb.

Bárcsak ne lenne semmi közünk ehhez az egészhez, de az a helyzet az, hogy szó szerint az életünk függ t?le.
Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló